

по-хубаво отъ това? Въ Люляково има единъ ковачъ, простъ единъ ковачъ, но право даси кажа, не мога да му се нагледамъ. Струва ми се, че той стои високо, неизмѣримо високо надъ мене. Да, хубавъ е трудътъ на тия хора. Може би ние не сме способни за него, но трѣбва да знаемъ да го уважаваме.

Радуловъ се загледа надалечъ, кждѣто подъ ведрата синина на небето се виждаха краищата на нивитѣ, съ играещи вълни надъ тѣхъ.

— Или пъкъ да си земедѣлецъ — продължи съ още по-голѣмо въодушевление той — да работишъ земята. Че това е черенъ трудъ и мжка — това се знае. Но колко чисти и хубави радости има въ него, дълбоки и силни! Азъ едвамъ сега разбирамъ споменитѣ си отъ дѣтинството въ всичката имъ прѣлестъ и глѣбина. Тоя животъ не е само идилия, за която говорятъ въ градоветѣ и въ книгитѣ. Това е най-естествениятъ животъ, пълно и хармонично вживяване и единение съ природата и съ земята. Природата тамъ не е само пейзажъ, тя е вече нѣщо одухотворено, интимно и близко. Изправяшъ се прѣдъ нивата, която си изоралъ, прѣдъ чернитѣ бразди, въ които ще хвърлишъ сѣмената. Ти чувствувашъ да трѣпне въ тѣхъ нѣщо добро и благосклонно, което разбира и приема труда ти. Дохажда пролѣтъ, раззеленява се полето. Но това не е само наслада на око, защото въ зелениитѣ кълнове ти виждашъ и тържеството на труда си и щедростта на земята, въ душата ти се събуждатъ и крѣпнатъ сладки надежди. Тая интимность е и въ всичко друго. Добитѣкътъ дори разкрива чѣрти, които не си и подозиралъ. Ти си въ срѣдата на единъ свѣтъ, богатъ и разнообразенъ, и въ неговата безкрайна душа откривашъ и своята.

Радуловъ неочаквано се развесели, погледна Райна и прибави :